

[Alfred Jensen.]

andrager. Jeg forstår så udmærket, at arbejdsmandsforbundet ikke har kunnet finde sig i den måde, de organiserede arbejdsgivere i landbruget har optrådt på, og har set sig nødsaget til, da det ikke kunne få indrømmelser, at gå til strejke. Jeg bemærkede, da vi havde første behandling af dette lovforslag, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen var meget fortørnet over den måde, arbejdsmandsforbundet havde optrådt på ved at etablere konflikten; der taltes stærke ord om, at det var kynisme, men der var ingen hårde ord mod de arbejdsgivere, som lockoutede 70 000 arbejdere; her var der ikke tale om kynisme eller hjerteløshed. Jeg ventede spændt på, hvad det ærede medlem havde at sige i dag om Landbrugsrådets præsident, der ikke er inddraget i denne konflikt, men som alligevel blander sig i den på en måde, så tusinder og atter tusinder af sagesløse mennesker rammes; børn, syge, husmænd, dårligt stillede mennesker ude på landet rammes, takket være de indgreb, der her er foretaget; men her var der ikke et fordømmende ord, her var der ikke tale om kynisme, og var der noget sted, hvor det var berettiget at tale om kynisme, måtte det være her.

For hvad er det, storlandbruget gennem Pinstrup her har deklareret? Er det en kamp mod arbejdere, som kæmper mod den del af landbruget, han siges at repræsentere? Nej, den kamp, han kæmper her, er en kamp mod andre; det er, som jeg siger, en kamp mod byernes befolkning, som egentlig ikke er med i denne kamp, men som naturligvis ser med sympati på landarbejdernes bestræbelser for at sikre sig det sociale gode, som 8 timers arbejdsdagen er. Det er vel ikke tilfældigt, at man sætter ind netop for at ramme denne del af befolkningen, som er så formastelig i sine følelser at stå på landarbejdernes side. På samme måde skal også befolkningen ude i landkommunerne rammes.

Det er jo ikke sådan, at man blot ønsker at lægge mejerierne stille og bede producenterne om at lade være med at møde frem med deres mælk, nej, man vender sig også imod, at mælken bruges til menneskeføde ude på landet. Jeg vil tro, at de fleste her i salen har læst om, hvordan man behandlede den husmand i Avning, som var ked af, at

hans mælk skulle hældes i grøften, og derfor ønskede, at den skulle sælges ved dørene hos de mange mennesker, som har brug for mælken. Dér kastede man sig over denne formastelige husmand, tog mælkejungerne af vognen og hældte mælken i grøften. Efter sigende skal endda hovedmanden være formand i børneværnet; jeg ved ikke, om man i denne kommune ikke skulle se på, om en sådan mand besidder de egenskaber, en formand i børneværnet bør være i besiddelse af. Det er da ganske klart, at her drejer det sig om en krig mod den del af befolkningen, som har sympati for landarbejderne, men som hidtil har forholdt sig ganske rolig og ikke blandet sig i denne strid. Det er ejendommeligt, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen ikke havde nogle skarpe, fordømmende ord herom, men han finder det vel i sin orden, at man fører krig på den måde.

Jeg har også bemærket mig, at de dele af landets befolkning, der her går til aktion mod byernes befolkning og mod husmændene — for det er jo dem, de rammer ved at forhindre dem i at levere mælk til mejerierne, de berøver dem faktisk deres eneste indtægt i denne periode — at de folk, der fører denne krig, så ofte har talt om, at der skal spares, at eksporten skal forøges, og de lægger megen vægt på, at man ser på den nationaløkonomiske side af sagen. Men disse mennesker ser ganske roligt på, at værdier for flere millioner kroner daglig går til spilde. Det er naturligvis ikke let at afgøre, hvor meget der kommer igen af det, der hældes i svinene og kørerne, men det er en kendt sag, at en meget stor del af mælken hældes i grøften og går til spilde. På et tidspunkt, da man laver forlig om at sikre landets valuta, går disse kredse ind for, at man kynisk og skånselsløst berøver landet eksportindtæger for en 3—4 mill. kr. daglig.

Jeg ved ikke, hvordan man klarer en anden side af sagen, nemlig selve det retslige grundlag. Det har ved adskillige lejligheder været krævet, at arbejderne overholdt de overenskomster, der var truffet, ikke skred til aktion, uden at det så at sige var hjemlet i love og overenskomster. Men hvad er det, Pinstrup og storlandbruget her har gjort? De har uden varsel af nogen art lockoutet alle dem, der arbejdede på og i forbindelse med andelsmejerierne, og ført krigen over